

Naslov originala:

C. B. Lee

Minecraft: *The Shipwreck*

Copyright © 2022 Mojang AB. All Rights Reserved. Minecraft, the Minecraft logo and the Mojang Studios logo are trademarks of the Microsoft group of companies. This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Milica Gnjatović

LEKTURA:

Maja Banjac Kesić

KOREKTURA:

Nataša Ninković

ILUSTRACIJA I DIZAJN KORICE:

Ijan Vajlding

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

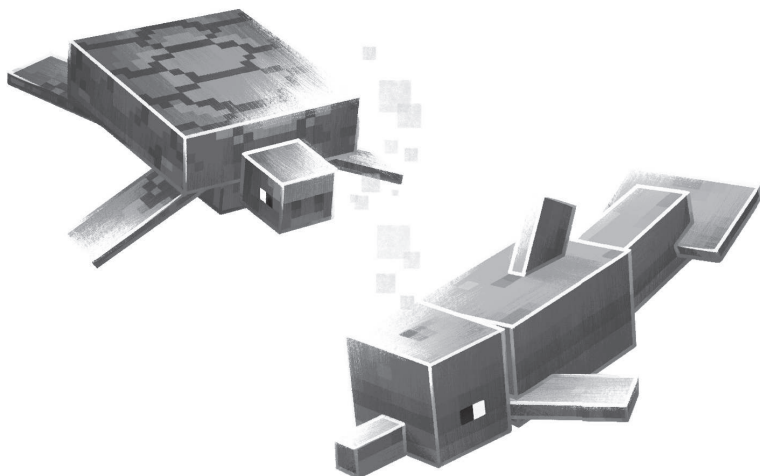
GODINA IZDANJA:

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

MOJANG

MINECRAFT™ OLUPINA

C. B. Li

Svima koji su ikada želeli da izgrade nešto
novo, u sebi i svetu oko sebe

PRVO POGLAVLJE

DŽEJK

„Evo nas, dome slatki dome!”

Džejk izlazi iz kamiona i zatvara vrata. Čini se kao da mu katran na ulici tone pod nogama. Svež je, još mekan od vreline sunca, obeležen oštrim, čistim, nedavno iscrtanim belim linijama.

Tata zvižduće, dok mu sunce obasjava ćelavu glavu. Stavlja ruke na bokove, klimajući glavom.

Džejk prati tatin pogled pun ponosa i gleda preko puta ka sivoj zgradi koja se nalazi na uglu ulice oivičene drvoredom. Široki pojas trave odvaja je od trotoara. Stambeni kompleks izgleda podjednako jednolično i dosadno kao i druge zgrade u ulici. Daleko je to od raja na plaži o kojem je tata pričao dok su putovali kroz tri države. Komšiluk je video i bolje dane: redovi i redovi neusklađenih stambenih zgrada, boja koja se ljušti, požuteli travnjaci i ulice prekrivene smećem. Džejk uzdiše i odmahuje glavom dok se tata okreće da mu se osmehne.

„Ovo je mesto koje rušite?” Džejk odmerava stari stambeni kompleks.

„Aha. Već smo završili jednu od zgrada u ovom kompleksu, onu u koju se useljavamo. Oh, svideće ti se. Sve je potpuno novo i savršeno, znaš.”

Tri stambene kule uzdižu se iza prve zgrade. Jedna je očigledno nova; blistavobela, u sjajnim staklenim prozorima ogleda se bledoplavo nebo, skoro kao da kula pokušava da bude deo njega. Druge dve kule izgrađene su od istog depresivnog sivog

betona kao i ulazna zgrada, koja je tu i tamo prošarana ciglama u boji zarad umetničkog utiska. Džejk ne može da se ne nasmeši, prisetivši se žila rude u *Majnkraftu*. Zamišlja kako uništava čitav kompleks, blok po blok, sakupljajući drago kamenje, ugalj i različite vrste stena iz ruševina zgrada. Vidi dva, možda tri različita građevinska materijala. Izgledaju mnogo čvršće od onoga od čega je nova zgrada napravljena, mada je staklo prilično lepo. Bilo bi zanimljivo kopati po ovakvoj kuli, ali previše jednostavno: samo napravite nekoliko merdevina i stižete do vrha, pa se spustite...

Džejk je usred sanjarenja kad shvata da tata i dalje peva ode projektu.

„Biće to dugoročan poduhvat – moja kompanija preuređuje ovaj kompleks i još dva u istoj ulici za račun te moderne, fensi dizajnerske firme. U Los Anđelesu ima mnogo posla. Zar nisi uzbuđen? Zbog ovog sjajnog kalifornijskog sunca i činjenice da možemo na plažu kad god poželimo!”

„Naravno, tata.” Sunce je delovalo kao i svako drugo sunce koje je Džejk ikada osetio; uostalom, to i jeste isto sunce. Iznenadio bi se da je drugačije.

Tata mu upućuje blagi osmeh pun obećanja, za koji Džejk želi da veruje da znači da će zaista ići zajedno na plažu. Svaka nova država, svaki novi grad u poslednje tri godine bili su prepuni istih obećanja: *Ići ćemo na seoski vašar. Vodiću te na utakmicu. Idemo na kampovanje*. Ali tata je rekao da je ispalo tako jer je tek gradio ugled svoje kompanije, a sada će se, valjda, sve promeniti.

Džejk će poverovati u to tek kad se dogodi. Čikago, San Antonio, Sijetl – za svaki od tih gradova tata je tvrdio da će im biti dom, i za svaki se ispostavilo da je samo usputna stanica.

„Zar nije prelepo! Kažem ti, žena koja je osmislila ovo preuređenje je pravi genije.” Tata uzima kutiju iz prtljažnika kamiona i zadovoljno uzdiše, i dalje se diveći pogledu.

Džejk mu odgovara gundanjem, zvuči kao da nije ubeđen. To je samo još jedan stan, kao iz kataloga, sa istim neudobnim nameštajem i bezizražajnim slikama pejzaža. Napolju je parkiran još jedan kombi za selidbe, i Džejk se na trenutak pita kako li

izgleda imati udoban nameštaj koji nosite sa sobom, sitnice i drangulije koje čine dom.

Oni zapravo više i ne poseduju nameštaj. Ne od kada su spa-kovali sve iz svoje stare kuće u Merilendu i odneli u skladište. Džejk se trudi da ne razmišlja o kutijama prepunim foto-albuma i poželjelih sertifikata o odličnom uspehu u školi koje je mama čuvala od prvog do trećeg razreda, ili o savršenom starom kauču koji je obožavao. Sve to polako skuplja prašinu na drugom kraju zemlje.

Sada je svaki stan u koji se usele već namešten, obično ostacima iz izložbenih salona, čudnim komadima nameštaja koji nikako nisu odavali utisak da se uklapaju jedni s drugima, još su manje odisali iluzijom doma. Odlazi do prtljažnika kamiona, uzima ranac i kutiju sa svojim stvarima i kreće za tatom preko ulice, ka njihovom novom stanu.

„Stvari koje sam naručio stigle su juče, pa bi trebalo da sve bude na svom mestu! Jesi li spreman?”

Džejk sleže ramenima.

Prolaze pored mladog para koji se smeje dok uz stepenište vuče kauč od sundera. Izgleda pohabano ali savršeno udobno, i Džejk skreće pogled, gotovo se sudarivši s malim dečakom koji ne primećuje ništa oko sebe dok juri vukući kamion-igračku po trotoaru.

„Vidiš, ljudi se već useljavaju. Šta sam ti rekao! Ovi novi stanovi su spektakularni, kad ti ja kažem, i zaista smo stigli u savršenom trenutku. Cene stanova u ovom kraju će otići nebu pod oblake.” Tata ponosno grli kutiju koju nosi dok pevuši prve akorde vesele melodije.

Džejk nije bio previše oduševljen otkako su stigli u Kaliforniju. Veći deo puta je prespavao, a otkako se probudio nije ugledao nijednu palmu, slavnu ličnost, pa čak ni bazen. Do sada je ovo naselje na periferiji Los Anđelesa izgledalo kao i svako drugo, sa svojim trgovačkim centrima, semaforima i trotoarima, a ova ulica kao i svaka druga u bilo kom gradu. Džejk ih je do sada video toliko da mu više ništa ne znače.

Tata je zapodenuo razgovor sa mladim parom dok im pridržava dvokrilna staklena vrata na ulazu u prvu zgradu. Izbliza,

mesto izgleda još neprivlačnije: prašnjavo predvorje sa još jednim staklenim vratima na drugoj strani, koja vode ka nekakvom dvorištu. Nova zgrada se sada još više ističe, uglačano čudovište od beličastih ploča i blistavog stakla. Izgleda uznemirujuće čudno pored susednih kula.

Džejk zatvara oči i duboko udiše. Ponovo ih otvara, zamišljajući da se ulica potpuno transformisala, ciglu po ciglu. Zgrada je samo još jedna gomila resursa, spremna da ih on iskoristi kako bi je rekonstruisao i obnovio po sopstvenom naumu, i...

„Hajde, druže, idemo da pogledamo stan!” Tatin glas ga grubo vraća u stvarnost i svu njenu obeshrabrujuću ružnoću.

Džejk se penje stepeništem do tate koji nogom drži otvorena vrata. Izgledaju kao da su veoma teška.

„Slušaj, znam da si neraspoložen, ali ovoga puta obećavam da se više nećemo seliti. Ostaćemo u Los Anđelesu. Ovaj projekat renoviranja trajaće zaista dugo, a uskoro ću dobiti još posla.”

„Da li si ti ovo dizajnirao?”

Tata na tren spušta pogled, a onda ga vraća na Džejka. „Ja samo upravljam projektom. Ali imamo još tri zgrade koje treba renovirati, a to je projekat koji će verovatno potrajati godinama.” Smeši mu se blagim osmehom. „Krećeš u srednju školu. Zaključio sam da je došlo vreme da prestanemo da se malo-malo selimo.”

Džejk klima glavom, ali ne odgovara. Već se navikao na selidbe, na činjenicu da je neprestano novi klinac u kraju. Teško je pokušavati da stekneš nove prijatelje, posebno kad ne znaš koliko ćeš dugo ostati.

Predvorje je pusto i mračno, jedino svetlo dopire kroz dvoja dvokrilna vrata koja se nalaze na obe strane široke prostorije. Začudujuće je veliko za stambenu zgradu, i dok Džejk prolazi kroz njega, shvata i zašto. Predvorje se otvara u ogromnu prostoriju sa pohabanim, prašinom prekrivenim nameštajem i vratima koja deluju kao da se nisu otvarala deset godina.

DRUŠTVENI CENTAR STAMBENE ZAJEDNICE
APARTMANA PACIFIK KREST

Reči su ispisane na izbledelom znaku iznad ogromnog murala. Znak je napukao i raspada se, ali sâm zid je i dalje u jarkim i veselim bojama. Zgrade na muralu obojene su dubokom akvamarin bojom, a različite scene prikazuju nasmejane ljude kako šetaju po parku, plivaju u bazenima, rade za računarima. U sredini murala nacrtano je sunce sa sunčanim naočarima koje se smeši na zgrade ispod sebe, dok iza njega svetluca okean, talas se peni i obrušava u velikom luku. Ostatak zida oslikan je plavim talasima, čija je boja u kontrastu sa ostatkom prostorije: sive cigle jednolično naslagane jedna na drugu i lažna stabla fikusa, kakva se viđaju po poslovnim zgradama kako bi izgledale više kao dom. Na lišću fikusa je debeli sloj prašine, a prostor je ispunjen praznim stolovima, stolicama i polomljenim bilijarskim stolom u uglu. Tu je i maltene prazna oglasna ploča sa jednim jedinim listom papira na kojem piše PRIJAVE ZA AKTIVNOSTI. List je prazan.

„Da, deluje sablasno, znam. Ne brini, sve će ovo biti potpuno preuređeno. Mislim, 'tehnološka soba', ma daj!” Tata odmahuje glavom. „Potpuno prevaziđeno, čak i u moje vreme. Godinama niko nije kročio u ovaj društveni centar. Ne krivim ih; ovde nema ničega.”

Poster zaštićen folijom stoji na stalku, i prikazuje maketu čitavog kompleksa: svuda samo bleštavo staklo i pravolinijska arhitektura. Na slici, tri zgrade se poput džinova uzdižu nad uređenim parkom sa čudnim skulpturama od čelika i stakla. Društveni centar koji gleda ka ulici zamenjen je elegantnim nizom kafića i otmenih butika. „E, o tome ti pričam! Zar nije prelepo!” kaže tata, klimnuvši glavom prema plakatu.

„Naravno, tata”, kaže Džejk, zategnuvši jače remen ranca.

Prolaze kroz predvorje napuštenog društvenog centra i naredna staklena vrata i stižu pred dvorište zaraslo u svakakvo žbunje, drveće i uvelo cveće. Kompleks je iznutra podjednako nemaštovit i monoton kao i spolja, nimalo nalik na bujni park o kojem je tata pričao, a u kojem bi on trebalo da se bavi sportom i sklapa prijateljstva. Džejk prevrće očima dok sve to posmatra. Okreće se i pomišlja da se vrati odakle je došao, ali nema kuda.

Uzdiše, gledajući prljavu pločicu na vratima jedinog stana koji se naslanja na ulaznu zgradu, na kojoj piše UPRAVITELJ.

Mora da je grozno živeti ovde, tako blizu ulice i vrata kroz koja svi ulaze i izlaze, razmišlja Džejk. Barem nećemo živeti tu.

„Hajdemo!”, kaže tata, krenuvši ka potpuno novoj kuli. Pro-laze pored znaka na kojem piše BAZEN, iako Džejk ne vidi ništa osim ograde zarasle u travu i, u daljini, nekakvo igralište okru-ženo zakrčljalim drvećem i korovom.

„Izabrali smo pravo vreme da se doselimo. Imaćeš dovoljno vremena da stekneš nove prijatelje pre nego što počne školska godina, zar ne”, kaže tata veselo.

Džejk gleda prazno dvorište i uzdiše. Aha. Savršeno mesto za upoznavanje novih prijatelja.

Barem će imati vaj-faj.

Nova zgrada se i dalje oseća na svežu farbu i neki oštar mi-ris, poput metala golih potpornih stubova unutra. Nakon što su jedva pronašli lift, stižu na drugi sprat sa svojim kutijama. Džejk posmatra dvorište iz spolnog hodnika koji povezuje sve stanove, pitajući se da li će odozdo dopirati mnogo buke.

„Stigli smo!” Tata se klati i umalo da ispusti kutiju na kojoj piše ‘kuhinja’ dok pokušava da izvadi ključeve iz džepa. Oslanja kutiju na kuk i otključava vrata.

„Naš novi dom! Moj tim ga je perfektno sredio”, kaže tata. „Idem po ostatak stvari iz kamiona. Treba li ti nešto?”

„Ne”, kaže Džejk, spuštajući kutiju na pod. „Internet?”

„Izgleda da će sutra neko doći to da sredi”, kaže tata.

Sjajno.

Džejkova soba je prazan kvadrat, kao i toliki prazni kvadrati pre nje. Potpuno novi dušek je već tu, i dalje umotan u plastičnu foliju. Džejk spušta kutiju i ranac na pod, prilazi dušku i gura ga. Ispod duška proviruje rasklopljeni okvir kreveta. Džejk uzdiše i vadi čaršav iz svoje kutije. Nije odgovarajući, ali ga to trenutno ne zanima. Prebacuje ga preko duška i baca se na njega sa lap-topom u rukama; plastična folija šuška ispod čaršava. Kasnije će namestiti krevet kako treba, kada bude uspeo da se pomiri sa činjenicom da se nalazi u Los Anđelesu, ali ni blizu okeana ili *Diznilenda*, ili bilo čega interesantnog, zapravo.

A nema ni internet.

Džejk uzdiše i proverava koliko je sati. Verovatno je vreme za večeru u Merilendu, a Deni se ionako već odavno ne loguje na *Majnkraft* server koji dele. Bili su najbolji prijatelji dok su živeli u istom komšiluku, i ostali su u kontaktu kada se Džejk preselio u Čikago. Ali usledile su još tri selidbe i sada su se jedva viđali, čak i u *Majnkraftu*. Obično bi Džejk izgradio nešto zanimljivo da bi Deni to pronašao ili obrnuto, ali daleko je to bilo od onih dana kada su zajedno planirali epske misije u potrazi za uporištima u kojima se mogu pronaći portali za End.

Valjda će uskoro dobiti pristup internetu. Džejk može da igra van mreže, ali će u nekom trenutku sigurno poželeti da poradi na svojoj najnovijoj građevini na njihovom serveru. Uložio je previše truda u iskopavanje kvarca kako bi napravio repliku rimskog Koloseuma da bi ostavio taj posao nedovršen.

Džejk je legao na stomak i pokrenuo *Majnkraft*. Čuje se poznata muzika, uzbudljiva dobrodošlica koja poziva na iščekivanje, otkrića i uzbuđenja. Džejk bira mod za jednog igrača i pregleda svetove u kojima je ranije igrao. Mogao bi otvoriti bilo koji od njih i dobro se zabaviti – tu je onaj sa poluzavršenim Ajfelovim tornjem, onaj u kojem je postao izvrstan u bacanju čini i u kojem ima najbolje moguće oružje i oklop, onaj u kojem je mapirao čitave kontinente i otkrio mnoge tvrđave i uporišta. Svaki od tih svetova je poseban. Bez obzira na to gde se nalazi u stvarnom svetu, u kom je gradu, u koju god školu da ide, sa novim pravilima i novim ljudima i novim klikama koje treba proveriti, uvek može računati na *Majnkraft*.

Tu su pravila postojana: od balvana se uvek dobijaju četiri daske, od četiri daske se uvek može napraviti radni sto i uvek možeš bilo šta svesti na osnovne jedinice od kojih je izgrađeno. Tu, Džejk ima kontrolu. On odlučuje šta će ostaviti, šta izbrisati, kuda će putovati i kako će izgledati mesta na kojima provodi vreme.

Džejk klikne na *Kreiraj novi svet* i smeši se. Stigao je kući.

Džejk se pojavljuje u šumskom biomu, ispunjenom pikselizovanim cvećem i drvećem. Bez odlaganja nabavlja sve što mu je

potrebno da preživi prvu noć. Radio je to već toliko puta, ali mu je i dalje zabavno da proveri koliko je vešt u prikupljanju resursa; dobro je uvežban i pre nego što u igri padne noć, već je sagradio sklonište i bezbedan je od zombija koji tumaraju unaokolo. Čeka da sunce izađe i nastavlja dalje.

Džejk je u iskušenju da istražuje sve dok ne pronade zanimljivo mesto na kome će izgraditi bazu, ali je pametnije da prikupe šta može od resursa, umesto da samo luta unaokolo, ne napredujući. Gradi privremeno sklonište u podnožju planine za koju se ispostavlja da je izdašno nalazište uglja, vraćajući se svako veče u sklonište sa zalihama koje je sakupio tokom dana. Polako ali sigurno gradi svoje utvrđenje, iako i dalje nije siguran želi li da tu ostane zastalno, ali zgodno je imati pouzdani izvor hrane sa male farme pšenice koju je pokrenuo. Uskoro će mu zatrebati gvožđe i druge rude ako želi da napravi bolji oklop, ali nasumično iskopavanje u planini nije urodilo plodom.

Sasvim slučajno, pronašao je sistem pećina.

Džejk pokušava da pobegne od kripera kada ovaj eksplodira, uhvativši ga u središtu eksplozije. Džejk gund'a; upravo se vraćao sa uspešnog iskopavanja, noseći priličnu količinu uglja. Ponovo se pojavljuje u svojoj bazi. Pravi još nekoliko pijuka i vekni hleba za put pre nego što ponovo krene, rešen da pokupe svoje stvari pre nego što nestanu.

Džejku je lako da počne iz početka u *Majnkraftu*; tačno zna šta treba da uradi i kako da u tome uspe. Pokušava da se seti gde je tačno sreo kripera, verujući svom osećaju i krećući se ka istoku. Predeli izgledaju poznato – tu je onaj vrh planine koji liči na vučju glavu, tu je i taj potok lave koji se obrušava u jezero. Drveće oko njega polako počinje da gori, i Džejk vodi računa da izbegne vrelinu. Zaobilazi lavu, i zna da je na pravom putu kada ugleda gomilu krošnji koje su ostale posle njegove potrage za drvnom građom.

Jučerašnji krater je lako uočiti na jutarnjoj svetlosti. Eksplozija je ogolila gomilu stena, i Džejk uočava otvor dok skuplja stvari koje je juče ostavio.

„Oho, lepo”, kaže Džejk. Zabija pijuk u mali mračni otvor i proširuje ga za nekoliko blokova. Bakljama označava mesto i

osvetljava put pred sobom. Unutra, Džejk vidi početak obećavajuće pećine, sa mnogim zaokretima, pa čak i vodom u daljini. Pravi kovčeg i stavlja u njega većinu uglja u slučaju da ne preživi ovu avanturu, a zatim skače u pećinu.

Tu, u mraku, gde nema smene dana i noći, Džejk gubi pojam o vremenu. U nekom trenutku tata mu dovikuje da ide na posao, a Džejk progundā odgovor, zadubljen u igru. Pronalazi žile uglja i izdašan izvor gvožđa i uspešno se obračunava sa skeletima na koje nailazi, iako na kraju gubi bitku. Ponovo se pojavljuje u skloništu i posvećuje vreme izradi novog oružja, baklji i veće količine hleba koji će mu pomoći da ozdravi nakon napada, a onda se vraća u pećinu. Zbog pouzdanog izvora gvožđa u neposrednoj blizini, sklonište se pretvara u pravu bazu za samo nekoliko dana, dobro opskrbljenu hranom i gvozdenom rudom spremnom da bude iskorišćena za pravljenje još boljeg oklopa i oružja. Džejk učvršćuje novi odbrambeni zid kada stomak počinje da mu zavija.

Trepće dok se suočava sa realnošću fizičkog sveta. Goli beli zidovi, prazan pod, jedna jedina kutija i ranac koje je dovukao sede zaboravljeni u uglu sobe. Pala je noć i sve je obavijeno čudnim, zlokobnim senkama. Jedine boje u sobi su bogate nijanse zelene na poljima i šumama i jarko crvena, plava i žuta boja cvetnih polja koje pršte od živosti sa ekrana njegovog laptopa.

Zureći u računar, Džejk pretpostavlja da bi trebalo da napuni svoje fizičko telo pre nego što se vrati igri. Pobrinuo se da se nalazi iza odbrambenog zida u svojoj bazi pre nego što sačuva poziciju i izađe iz igre, kako bi se pojavio na sigurnom mestu kada ponovo startuje igru. Proteže se. Njegov odraz na prozoru proteže se s njim, sramežljivi smeđokosi dečak, bled i bolesnog izgleda. Džejk se mršti i odmahuje glavom; više mu se sviđa heroj u oklopu kojeg vidi dok igra. Prilazi prozoru i otvara ga uz nešto poteškoća; neko je jednim potezom prefarbāo prozor i prozorsku dasku, time ga gotovo potpuno zapečativši.

Noćni vazduh uleće unutra, svež i hladniji od zagušljive toplote koja se nakupila u sobi. Džejk duboko udiše. Pomalo žali što nisu na višem spratu zarad boljeg pogleda, ali ni ovaj nije loš. Vidi mnoge nebodere kako stoje zgurani jedni uz druge – centar

grada, pretpostavlja. Njihova svetla svetlucaju, a trag crvenih i belih svetala neprestano treperi u reci automobila koja teče ka njima i od njih.

Odozgo dvorište još više liči na zaraslu šumu, potkresanu tu i tamo. Igralište za decu sa ljuljaškama nalazi se u centru, a prazan betonski bazen u zapadnom uglu prepun je lišća, granja i đubreta. Džejk odmahuje glavom.

Dnevna soba je pretrpana kutijama koje su marljivo označene etiketama poput ELEKTRONIKA, DŽEJKOV ŠKOLSKI PRIBOR i KANCELARIJSKI PRIBOR. Tu je i stara kutija na kojoj je urednim rukopisom, velikim zaobljenim slovima ispisano: BEJZBOL. Džejk prstom prati slovo A koje je mama napisala i zadržava prste na kutiji. Ne otvara je.

Stan je poput praznog platna, sa svim tim modernim sivim nameštajem na ovoj suvoj vrelini. Očev sto za crtanje je u delovima, naslonjen u hodniku na zid njegove kancelarije. Unutra je prostorija uglavnom nameštena, običan sto je već zatrpan nacrtima i fasciklama, tu je i poluispijena šoljica kafe.

Tatina spavaća soba nije nameštena; dušek stoji uza zid, okvir kreveta i prazan kofer leže pored njega. Odeća i jakne razbacane su po podu, kao da se tata oblačio u žurbi. Mora da je u pitanju bio poslovni sastanak u zadnji čas ili tako nešto. Džejk stalno govori tati da posebno spakuje svoje srećno odelo kako ne bi morao da traga za njim, ali se on nikada ne seti da to uradi. Džejk frkće za sebe dok skuplja odeću i gura je u praznu komodu.

Tvrđi sivi kauč još je umotan u plastičnu foliju, a na trpezarijskom stolu je novčanica od dvadeset dolara i poruka.

Za picu. Vратићу се касно. Уживај у првој ноћи!

*Volim te,
Tata*

Džejk stavlja novčanicu u džep i otvara frižider, koji je prazan. Uzdiše, pitajući se vredi li da prošetá po okolini i pokuša da pro-nađe neku prodavnicu sa hranom.

Vika i smeh dopiru kroz prozor u kuhinji. Džejk se muči da otvori i taj prozor, podsetivši se da tati skrene pažnju da mu moleri ne rade dobro. Uspeva da ga otvori nekoliko centimetara, i svež vazduh počinje da struji u prostoriji.

Sa ovog prozora može bolje da vidi park, koji je u rano veče prepun života. Automobili trube i ljudi časkaju, odnekud se sa televizora čuje neka telenovela. Na ljuljaškama su dva dečaka – imaju osam ili devet godina, pretpostavlja Džejk. Praktično su bebe. Džejk ima četrnaest godina i uskoro kreće u srednju školu, prestar je za ljuljanje na ljuljaškama, ali nešto u vezi s njima i dalje deluje zabavno. Možda bi mogao da vidi ima li šta da se radi oko društvenog centra. Gleda dva dečaka kako skaču sa ljuljaški, cereći se jedan drugom i uzbuđeno podižući ruke. Trče do penjalice, smejući se dok se međusobno začikavaju ko će se popeti više. Mora da je lepo, imati takvog najboljeg prijatelja, nekoga ko te razume i ko može učiniti da se svaki trenutak pretvori u sjajan provod.

„To je Tenk! Bežimo!” Vriska ga vraća ka prozoru, sa kog posmatra kako dva dečaka beže dok se neka senka približava. Novi dečak, stariji od Džejka, verovatno – izgleda snažno i opako. Tamna kosa mu je zalizana i nosi teksas jaknu uprkos vrućini. Odmahuje glavom dok deca beže sa igrališta, a zatim seda na ljuljašku, polako se odgurkujući. „Tako je, bežite”, kaže on, isprisivši se dok im se podsmeva.

Koraci odjekuju iza njega, i prilazi mu mala devojčica sa kikicama. Ima isto čelo i široko postavljene oči kao i dečak, Tenk. „Zaljuljaj me, Tan-ane”, kaže ona, i Džejk posmatra kako se dečakova ramena opuštaju dok upućuje devojčici maleni, potajni osmeh dok se ona penje na ljuljašku. Nežno je ljulja, smejući se dok se ona smeje i poseže za nebom.